

De Schaduwkant van het Verlangen

Het mysterie van de verdwenen mannen

De Schaduwkant van het Verlangen

Het mysterie van de verdwenen mannen

Anneke Eising

Schrijver: Anneke Eising
Coverontwerp: Onna Artem-Art™
ISBN: 9789463679374
© Anneke Eising

‘Feestje’

“Ik onthoud het wel”, riep ze nog. Toen was ze weg.

Tergend langzaam kwam het grote gevaarte op gang. Zo langzaam zelfs dat hij dacht dat er een mankement was, een nog niet bekend defect, dat zou zorgen dat de trein niet kon vertrekken. Iets doorslaggevents dat zou zorgen dat ze weer uit die trein zou stappen, met haar rugzak en haar slaapzak. Gewoon, om dan toch maar weer naar huis te gaan, omdat ze er dan geen zin meer in zou hebben.

Maar ondanks die traagheid was er niets dat wees op problemen.

De trein liep bijna geruisloos over de rails. Na een minuut was hij al niet meer te zien. De bocht vlak na het station had hem al aan het zicht ontnomen.

Jeremy keek haar nog na. In gedachten dan. “Ik onthoud het wel”, had ze gezegd. Hij had liever gehad dat ze het had opgeschreven of in haar telefoon had gezet. Want wie onthoudt er een getal dat uit tien cijfers bestaat voor meer dan een paar seconden?

Het kon maar een ding betekenen. Ze was niet van plan om het te onthouden, omdat ze niet van plan was om te bellen!

Maar toch maakte hij zich geen al te grote zorgen. Al haar spullen lagen nog in zijn appartement. Ze zou toch een keer terug moeten komen om ze op te halen? Hij zou gewoon een week geduld moeten hebben!

Maar geduld, dat had hij niet. Niet deze keer. Hij vond het maar niks dat ze er zomaar vandoor ging en hij had spijt dat hij het had laten gebeuren.

Ze had een ‘weekje-weg’ aangeboden gekregen van haar vriendinnen.

Normaal gesproken zou dat bij hem geen argwaan hebben gewekt, maar Jos had weinig vriendinnen.

En vorige week, toen ze eindelijk besloot haar verjaardag te vieren, stonden er ineens acht giechelende vrouwen op de stoep.

Zij had hem met een vragend gezicht aangekeken, alsof hij er wat mee te maken had gehad!

Ze hadden samen gebak bij de bakker gehaald, dat wel. Maar verder niet zo heel veel boodschappen, want er zouden maar twee vriendinnen op bezoek komen. En toen waren er ineens acht! Acht vrouwen die allemaal tegelijk bij hun voordeur hadden gestaan. De hele galerij had mee kunnen genieten, omdat een paar van deze vrouwen behoorlijk luidruchtig waren. Voordat hij haastig de voordeur had opengemaakt, omdat ze maar bleven aanbellen, kon hij ze al horen. Ze lachten toen al behoorlijk hard. Te hard naar zijn smaak. Jos was een rustig meisje en dus verbaasde hij zich over haar vriendinnen. Ze waren zo anders dan zij.

Zijn moeder had dat al menig keer onderstreept.

“Grijze muis”, had zijn moeder hardvochtig gesnauwd toen ze kennis had gemaakt met haar aanstaande schoondochter.

Die eerste ontmoeting was al iets meer dan drie jaar geleden. Ze waren samen naar haar toe gegaan. Jos had er gelukkig aan gedacht om bij de buurtsuper een bloemetje te halen. En natuurlijk had zijn moeder er geen acht op geslagen. Hij wist dat ze wel van bloemen hield, maar ze had het niet laten merken. Ze had Jos niet eens bedankt!

Toen ze die dag de deur van haar kleine bejaardenwoning opende, zag hij de blik in haar ogen al. Die norske blik die voor hem een open boek was. Die ogen die hem al zo vaak hadden verteld wat er allemaal aan hem en zijn keuzes mankeerde.

Die ogen die nooit hadden begrepen wat hem dreef.

Maar Jos had het niet gemerkt. Althans, dat dacht hij.

Ze hadden thee gedronken met z'n drieën. En ondanks de warmte van die dag en ondanks hun dorst had zijn moeder hun een karig kopje thee ingeschonken. Ze had wel gedacht aan een koekje. Zelfgebakken en keihard!

Jos had van nood het keiharde ding in haar thee gesopt. Maar dat viel niet mee, want het kopje was zo klein dat het koekje er niet helemaal inpaste. Ze had daarvoor eerst een hoekje van het ding afgeknaagd, omdat het zo hard was dat bijten geen zin had. Ze was bovendien bang geweest om haar nieuwe kroon te beschadigen. Ze stelde zich voor dat het koekje mogelijk net zo hard was als de mooie witte steen met de blauwe ader die zijn moeder op de koffietafel had liggen. Doris gebruikte die om een oud fotolijstje dat daar stond overeind te houden, omdat het steuntje op de achterkant het begeven had.

Jos had hem later verteld van die vergelijking van dat harde koekje met die mooie steen toen ze alweer op de terugweg waren. Ze had het lacherig gezegd en daarbij had ze schuin naar hem gekeken. Om te zien hoe hij zou reageren. Maar hij had zoals gewoonlijk niets gezegd. Want alhoewel hij zijn moeders gedrag niet goed kon keuren, kon hij niet over zijn lippen krijgen dat Jos gelijk had.

Terwijl hij over het lege perron liep, wenste hij dat hij dat wel had gedaan. Zijn moeder had wederom gewonnen!

Hopelijk raakte hij Jos niet kwijt door haar. Het was al eens eerder gebeurd. Hij zwoer dat hij niet nog eens dezelfde fout zou maken. Hij was geen moederskindje!

Hij was negenendertig en helemaal klaar met het dominante gedrag van zijn oude moeder!

Ondertussen glijdt haar trein ergens door een Nederlandse polder. Het is niet druk. Tegenover haar zit niemand. Het is rustig in de coupé, de trein maakt vrijwel geen geluid.

Zo met haar ogen gesloten kan ze helemaal wegdromen.

Alleen af en toe slingert de trein een beetje. Dat zal komen van de bochten in de rails.

De intercity is nog niet helemaal op snelheid. Er zullen nog een paar stations komen. Pas in het zuiden zal hij even los kunnen gaan, even op volle snelheid gaan op een recht stuk, om zo alle zeilen bij te zetten, om op tijd in Roosendaal aan te kunnen komen.

Ze denkt aan de reden voor deze reis. Het kwam allemaal door haar verjaardagsfeestje.

Haar vriendinnen hadden lacherig naar haar gekeken toen ze binnen waren gekomen, en in de kleine hal van Jeremy' s appartement stonden. Een paar hadden geprobeerd om giechelend een soort van uitbundig 'Surprise!' te laten horen, maar dat waren er maar een paar. De anderen hadden daar duidelijk geen zin in en die deden net of het niet gebeurde, waardoor de paar die het wél deden, halverwege stopten en je eigenlijk alleen maar "Sur!" hoorde, omdat het hele zachte "prise!" dat daarop volgde, al bijna niet meer te verstaan was.

Ze had niets gezegd toen ze haar feliciteerden en zoenden. Drie zoenen van alle acht. Het leek een eeuwigheid te duren. Ze had een bloedhekel aan zoenen van anderen. Vooral toen, want de dames waren de avond duidelijk al ergens anders begonnen. Ze roken naar drank en sigaretten. De lipstick zat iets te dik op de lachende lippen en de mascara op de wimpers was erg opzichtig. Het maakte een hele vieze indruk eigenlijk vond ze, want zij deed niet aan make-up en haar vriendinnen wisten dat.

Toen al kreeg ze de indruk dat dit bezoek een intermezzo was in een anders heel drukke avond. Ze waren niet van plan om lang te blijven.

Ze haatte dus de 'fake' zoenen die bedoeld waren om de felicitaties wat meer geloofwaardigheid te geven. Maar op haar hadden ze juist het tegenovergestelde effect.

Nog een reden om het schudden van een hand te prefereren. Snel en trefzeker. Geen gedoe. Aan de handdruk van de ander kon je altijd merken of ze het meenden of niet, of ze je mochten of niet. Dat merkte je niet aan die nepzoenen!

Met een vage glimlach had ze toen hun jassen op het kastje in de gang gelegd, omdat de kapstok zoals gewoonlijk, weer helemaal volhing met jassen en tassen van haar en Jeremy. Toen zij de laatste jas had neergelegd, waren de dames al in de woonkamer verdwenen. Daar werden ze ontvangen door Jeremy.

Ze had ze eerst wat horen smoezen met hem en toen barstten ze allemaal tegelijkertijd uit in een keihard schaterlachen!

Alsof ze een hele goeie grap met hem hadden gedeeld en misschien had hij wel een grap verteld?

Dat laatste betwijfelde ze meteen. Jeremy wás niet grappig, hij deed niet aan grappen, daarvoor moest je bij haar zijn. Zij had af en toe hele goeie grappen. Grappen met een 'bite' dan wel. Ze kon heel hilarisch uit de hoek komen. Zelfs als het 'slechte' grappen waren.

Daarna had ze wijn en bier ingeschonken voor haar gasten. Ze hadden de koffie met gebak afgeslagen, omdat het al na negen uur was. Ook dit was haar enigszins tegen het zere been. Ze had zich in een vlaag van verbijstering afgevraagd, wat ze dan moest ze met al dat gebak dat ze speciaal voor deze dag van de bakker had gehaald. Als ze die samen met Jeremy moest opeten, dan zouden ze allebei aan het einde van de week minimaal twee kilo zwaarder wegen!

Na het eerste glaasje wijn volgde een tweede. En toen kwamen de dames ineens met hun verrassing op de proppen.

Ze overhandigden haar met een plechtig gebaar een grote envelop. “Je mag hem pas openmaken wanneer wij weg zijn!”, hadden ze gezegd. Daarbij hadden ze vreselijk gelachen.

Eigenlijk had ze toen al zin om ze eruit te gooien. Met hun envelop! Maar Jeremy had haar een waarschuwend blik gegeven. Want Jeremy was van de regeltjes. Hij hield niet van gedoe! Natuurlijk had hij haar opgetrokken schouders en gekromde rug allang gezien. Hij had haar over elkaar geslagen benen allang waargenomen!

Haar over elkaar geslagen armen zorgden ervoor dat hij naast haar kwam zitten op het smalle bankje van zijn woonkamer. Het was een rieten bankje. Samen waren ze eigenlijk te zwaar, omdat het al zo oud was.

Maar hij had het risico genomen, omdat hij haar fysiek wilde kunnen behoeden voor een van haar impulsieve reacties.

Dus had ze haar kaken op elkaar geklemd en een grijns tevoorschijn getoverd.

Het bekende ‘lachen als een boer met kiespijn’ was het eerste wat in Jeremy was opgekomen toen hij haar verwoede poging zag om normaal te lijken. Om ‘cool en relaxt’ over te komen, terwijl ze van binnen kookte! Dat had hij haar de volgende avond verteld toen ze al aan hun tweede gebakje waren, omdat ze anders ‘slecht’ zouden worden.

Wat hadden de meiden die avond een lol! Zij had zich ondertussen afgevraagd waarom zij niet werd ingelicht over deze lol. Om woest van te worden!

Ze had zich behoorlijk lopen opstoken, omdat het leek alsof ze haar zaten uit te lachen! Dus had ze uit wraak besloten om ze niets meer te geven. Geen zoutjes, geen kaas, geen droge worst, geen wijn en zeker geen bier!

Haar vrolijke gasten begonnen dat al snel door te krijgen. Ze werden gaandeweg steeds stiller. En toen hadden ze elkaar aangekeken met indringende blikken, alsof ze wilden zeggen: 'Zeg jij het? Of zeg ik het?'

Dus om vijf over tien hadden ze allemaal zwijgend hun jassen weer aangedaan in dat smalle gangetje. Ze hadden haar en Jeremy de hand geschud. Het zoenen was blijkbaar plotseling uit de mode, want daar deden ze ineens niet meer aan!

En dat kon Jos zeer waarderen en dus was ze in staat om de dames met een oprecht vrolijke stem en een vriendelijk gezicht een hele fijne avond te wensen!

Ze herinnert zich, dat toen ze de voordeur dicht had gedaan, ze daar nog even tegenaan bleef leunen. Met haar voorhoofd tegen het smalle ruitje. Dat voelde zo lekker koud op haar oververhitte voorhoofd. Want ook zij had twee glazen rode wijn gedronken en ze hield helemaal niet van wijn!

Pas na twee minuten had ze zich los kunnen trekken van het koude ruitje.

Toen was ze heel rustig weer naar de woonkamer gegaan. Maar Jeremy had de lichten al uitgedaan.

En ze had de hint begrepen en ze was toen ook maar naar de badkamer gegaan om haar tanden te poetsen.

Hij lag al in bed toen ze eindelijk zover was. Zwijgend had ze toen haar spijkerbroek uitgedaan en hem laten liggen waar hij belandde. Naast haar bed. Ze had haar T-shirt en sokken aangehouden, omdat ze anders niet kon slapen.

Maar nog voor zij haar oorbellen op het nachtkastje had gelegd, had hij het licht al uitgedaan! En daarom en ook vanwege haar vermoeidheid was ze toen meteen gaan slapen.

De grote envelop lag vergeten op de tafel in de woonkamer.

Envelop

Een landschap van smalle rechthoekige weilanden en volle brede sloten flitst aan haar voorbij. De zwartbonte koeien in die drassige weilanden met het nog behoorlijk groene gras kijken niet op wanneer haar trein aan hen voorbijraast. Het station van Roosendaal hebben ze al gehad. Daar moest ze overstappen. Nu gaan ze via Antwerpen naar Brussel. De trein gaat steeds harder. Dat voelt ze en dat ziet ze. De bomenrijen in het landschap van het zuiden van Nederland gaan steeds harder. Natuurlijk gaan de hoge populieren niet echt harder. Dat weet ze wel, maar ze vindt het een leuke gedachte.

Maar al gauw verveelt het turen naar het soms hoge gras, de steile slootkanten, de koeien en later de boerderijen en dorpen. Dus pakt ze haar zware rugzak van de stoel tegenover haar om er een flesje water uit te halen. Het is een middelgrote tas. Jeremy had hem aan haar gegeven. Speciaal voor deze reis. Haar kleding, wat eten en drinken voor onderweg en de envelop zaten erin.

Die envelop, die ze had gekregen als cadeau. Die envelop die haar leven tijdelijk op zijn kop zette. Jeremy had het maar niets gevonden. Hij had het eerlijk gezegd. En omdat hij bezwaren uitte, had ze zich koppig opgesteld. Want eerlijk gezegd was ook zij huiverig geweest voor de inhoud van de vanillekleurige envelop die 's ochtends na haar feestje nog steeds op de kamertafel had gelegen.

Ze had eerst koffie gezet. Zonder koffie kon zij 's ochtends niet functioneren. Jeremy dronk thee. Hij had aangeboden om het ding voor haar te openen, maar toen had ze hem waarschuwend aangekeken.

De wijn van de avond ervoor had zich nog steeds laten gelden en daarom had ze een knallende hoofdpijn gehad. En ze wilde die envelop gewoon zelf openen, op haar gemak!

Behoorlijk chagrijnig vanwege het verpeste feestje, maar vooral vanwege de hoofdpijn, had ze uiteindelijk de envelop opengeritst met een schilmesje. Ze hadden hem dichtgeplakt! Wat een gedoe! Waarom hadden die meiden zo geheimzinnig gedaan? En waarom hadden ze zo'n lol om een dooie envelop?

Ze had liever een bosje bloemen gehad of een geurtje van de drogist!

Maar geleidelijk had haar nieuwsgierigheid het gewonnen van haar chagrijn. Er zaten bedrukte A-4tjes in de envelop. Het leek net of iemand ze zelf had getypt in een Word-documentje op een computer thuis en ze daarna had geprint op een printer waarvan het tonerpatroon al bijna leeg was. Midden over het papier liep een witte streep. Althans zo leek het. In werkelijkheid waren er enkele letters en hier en daar complete woorden gewoon niet geprint! De toner had daar zijn werk niet kunnen doen. De letters waren bovendien buitengewoon groot, alsof diegene die dit document had opgesteld, vergeten was zijn of haar bril te gebruiken en zelf anders niet goed kon zien wat hij of zij deed.

Het kwam allemaal heel amateuristisch op haar over. Toch stond er een foto bij en een stempel van een heus bedrijf, want er stond een kamer van koophandel nummer op. Het was een Nederlands bedrijf dat ergens in de Belgische Ardennen opereerde.

Haar adres stond op het eerste A-4tje, evenals haar voornamen en haar achternaam, haar geboortedatum en haar telefoonnummer! Iemand was zo vrij geweest om haar privégegevens met een wildvreemd bedrijf te delen!

En daar begon ze zich al snel over op te winden.

Ze was erg gesteld op haar privacy en ze had wederom getwijfeld aan de meerwaarde van haar vriendschap met de dames van het verjaardagsfeestje.

Uit nieuwsgierigheid had ze verder gelezen. Jeremy had al een paar keer gevraagd wat erin stond, maar ze had hem afgesnauwd. Dat deed ze onbewust, omdat ze heel geconcentreerd aan het lezen was.

Ze had het stukje over het aanbod wel drie keer gelezen. Toen pas was het tot haar doorgedrongen wat er aan de hand was. Daarna had ze een vluchtige blik op de andere twee vellen papier geworpen. De een was een routebeschrijving en de ander was een papier dat ze moest tekenen als ze inging op het aanbod. Met haar handtekening verloor ze al haar rechten in geval van een 'calamiteit'.

Dat had ze vaag gevonden, omdat er niet bij stond door wie die zogenaamde 'calamiteit' dan veroorzaakt zou worden. Ze moest ook haar eigen verzekering opgeven alsmede het polisnummer.

Iemand was zo vrij geweest om het hele document in te vullen. Ze hoefde alleen maar te tekenen en haar verzekering en polisnummer in te vullen. Dit formulier moest ze opsturen. Er stond niet bij dat ze een duplicaat zou krijgen, dus had ze later uit voorzorg maar een foto van alle formulieren gemaakt met haar mobiel.

Kleine alarmbellen waren toen al af gegaan in haar hoofd. Maar ze had er verder geen acht op kunnen slaan, omdat Jeremy inmiddels al achter haar had gestaan. Hij had haar papieren over haar schouder meegelezen. Dit had haar mateloos geïrriteerd. Ze voelde zich opgejaagd en bekeken. En vanwege haar kater en de boosheid over de vrijpostigheid van de 'gulle' gevers, had ze in een vlaag van baldadigheid naar hem geroepen: : "Hier heb je de papieren, ik ga mijn tanden poetsen, want ik ben al laat!"

Ze had de papieren achteloos over de ontbijttafel gesmeten, richting zijn kopje met thee.

Jeremy wilde zich er weer mee bemoeien, ze kon dat altijd van een kilometer afstand al aanvoelen.

Hij deed dat altijd! Hij bemoeide zich graag met haar zaken. Natuurlijk bedoelde hij het 'goed'.

Het was voor haar 'eigen bestwil'. Zo had hij zijn gedrag al menig keer vergoelijkt.

Maar zij kon het niet waarderen. Het werkte verstikkend. Ze was een behoorlijk onafhankelijk type, perfect in staat om haar eigen boontjes te doppen. Maar hij zag dat anders.

Misschien kwam het omdat hij ouder was.

Zij was tweeëndertig. Ze scheelden zeven jaar. Soms had ze het gevoel dat hij haar behandelde als een klein zusje, zo betuttelend en betweterig.

Toen ze een half uur later klaar was om naar haar werk te gaan, had ze de brief met het aanbod in haar tas gedaan. Jeremy was toen al weg. Zonder wat te zeggen!

En pas toen ze de deur van het appartement op slot had gedraaid, had ze besloten om nog eens goed na te denken over het aanbod. Misschien was het precies wat ze nodig had! Misschien zou ze op die manier tijdelijk wat ruimte kunnen creëren tussen haar en Jeremy. Ruimte om van een afstand naar hun situatie te kunnen kijken.

Ruimte, om eens helemaal in zichzelf te kunnen keren en ook om eindelijk alleen maar haar eigen gedachten te horen.

Want Jeremy wilde overal bij zijn. Hij had veel behoefte aan contact, aan constante bevestiging, aan complimenten en beoordelingen. Zij was anders. Ze was heel onafhankelijk. Ze kon heel goed alleen zijn en ze had dat soms ook nodig, dat 'alleen' zijn.

Die dag, tussen de middag, toen de kinderen van haar klas, want ze was juf, naar het Jeugdjournaal zaten te kijken, las ze stiekem de brief nog eens door. Maar plotseling had een van haar grootste belhamels naast haar stoel gestaan.

Hij had over haar schouder met haar meegelezen.

Daarbij leunde hij tegen haar aan alsof ze een vertrouwd persoon was, iemand zoals zijn moeder. Hij was al bijna elf, maar hij zocht vaak contact met haar. Fysiek contact. Hij hield duidelijk van haar. Op een gezonde, kinderlijke manier dan. Ze zei dan niets, liet hem maar begaan.

Als hij tegen haar aan wilde leunen, terwijl ze haar broodje at in haar grote bureaustoel, dan mocht hij dat. Zo ook toen. Maar hij las langzamer dan zij. “Wacht even!”, had hij brutaal gezegd toen ze de brief allang twee keer had gelezen. En dus had ze geduldig het papier omhooggehouden, zodat hij alles goed kon lezen.

“Ben jij al zo oud?” Haar belhamel kon goed rekenen, dat wist ze allang. Toen had ze naar hem gegrijsd. “Ja, en als je het aan iemand vertelt, dan doe ik je wat!”, had ze lachend gedreigd.

Hij wist dat ze het niet meende, maar hij vertelde het niet door. Ook niet toen andere jongens bij hen kwamen staan. “Wat is er?”, hadden ze gevraagd. En toen hadden ze naar haar gekeken. Maar zij, net als de belhamel, zei niets.

“Je moet het doen!”, had het ventje gezegd toen ze in haar handen had geklapt en iedereen weer naar zijn eigen plek verhuisde. Hij was als laatste gaan zitten en toen hij eenmaal zat, had hij haar bemoedigend toegeknikt. “Je moet het doen!”, hadden zijn lippen nog gezegd, zonder dat er enig geluid uit voortkwam.

Het was nu inmiddels al herfstvakantie. Nou ja, die zou morgen beginnen. Want vandaag was het nog maar vrijdag, maar zij had een vrije dag. Dat kwam mooi uit, want dat gaf haar meer tijd om in te gaan op het aanbod.

Ze mocht een weekje doorbrengen in de Ardennen. Ergens op een afgelegen plekje. Een locatie waar je kon wandelen, klimmen, kajakken, wat je maar wilde.

Ook als je niets wilde doen, dan was dat mogelijk.

Vorige week had ze het hoofdkantoor van de verhuurorganisatie voor de zekerheid nog even gebeld. Een oudere vrouw met een hele hoge stem had haar te woord gestaan. Jos had veel vragen en alhoewel de dame in kwestie ze niet helemaal had beantwoord, ze was zelfs heel vaag over sommige dingen, had ze het aanbod toch maar geaccepteerd.

Omdat het een gratis reisje was en ook omdat ze toe was aan vakantie. Ze kon niet wachten om er even helemaal alleen tussenuit te gaan. Zonder Jeremy, zonder schoolwerk, zonder bemoeienis.

Ze had het nog net voor elkaar kunnen krijgen dat ze tijdens de herfstvakantie zou gaan. De dame met de hoge stem had eerst wat terughoudend gereageerd, alsof dat te snel was ofzo. Toen had Jos het gevoel gekregen dat ze volgeboekt zaten, dat het nog maanden kon duren voordat zij haar kans zou krijgen.

Maar toen ineens had de dame vrolijker geklonken en ze had gezegd dat ze nog een plekje hadden. Er was nog één huisje beschikbaar. Een huisje aan de rand van het terrein. Achterin, had ze gezegd. Of Jos het erg zou vinden wanneer ze meer dan driehonderd meter van de receptie zou zitten?

Maar juist daardoor was ze toen nog enthousiaster geworden! Het leek haar helemaal perfect! Lekker rustig, precies zoals ze het zich had voorgesteld! En omdat ze opeens zin had in een weekje alleen, had ze het uitje geboekt.

En nu was ze op weg naar Brussel om daar over te stappen op een trein die haar zou brengen naar het stadje dat vlakbij het vakantiepark lag.

Eigenlijk zat ze zich nu wel een beetje te knijpen. Het leek ineens niet zo'n heel goed idee. Ze ging naar een gebied dat ze helemaal niet kende en ze was dan toch maar alleen.

Het 'alleen zijn' waar ze zo naar had verlangd, had eerst zo leuk geleken. Maar nu voelde ze zich veel minder op haar gemak.

Ze wenste zelfs dat Jeremy was meegegaan.

Dat had hij wel aangeboden, maar ze had hem in een hele koppige bui heel wreed afgewezen. “Nee, ik wil dit zelf doen. Dit heb ik nodig! Snap dat dan!”, had ze op een snerpemde ruzietoon gesnauwd. Ze was er zelf van geschrokken. “Moet je ongesteld worden?”, had hij net zo onaardig, terug gesnauwd. Ze hadden zelden ruzie, maar sinds die envelop hadden ze bijna dagelijks ruzie.

Ze reageerde nog impulsiever en nog heftiger op zijn opmerkingen dan anders. En hij reageerde nog gevoeliger, bijna gekwetst, op haar verweer.

Vanochtend tijdens het ontbijt had hij geprobeerd het bij te leggen. Maar ze had er niet op gereageerd. Pas nu, in de trein, bijna in Brussel, uren later dus, realiseerde ze zich hoe zo’n ‘bitch’ ze was geweest vanochtend.

Hij had een bloemetje gekocht bij het tankstation, omdat die al heel vroeg open was. En toen had hij croissants opgewarmd voor haar om zo in de stemming te komen. Croissants, verse jus en koffie van de speciaalzaak. Die lekkere, een mokka-variant!

Maar ze had er niets van gezegd, omdat ze lichtelijk gestrest was over haar reis. Ze wilde zeker zijn dat ze niets zou vergeten. Ze was een ‘control freak’, net als hij.

Maar in haar eentje, in deze trein, beseftte ze ineens wat hij werkelijk waard was. En ze schaamde zich, daar in haar eentje. Ze bloosde zonder dat iemand er getuige van was, want er zat nog steeds niemand tegenover haar. Toen pas herinnerde ze zich wat hij haar had geprobeerd te geven. Hij had een nieuwe telefoon en hij was gisteren ook veranderd van provider. Het nieuwe nummer stond nog niet in haar telefoon. Hij zou haar kunnen bellen, als hij haar nummer had gehad!

Maar dat stond nog in de oude telefoon die waarschijnlijk ergens op de bodem van het riool lag. Hij had het ding namelijk uit zijn handen laten vallen toen hij laatst in Amsterdam was. In een rioolput.

Weg telefoon. Weg contacten. Weg nummers van contacten. Ze hadden nog geen tijd gehad om er naar te kijken. De nieuwe telefoon moest besteld worden. Hij kwam drie dagen later. Gisteren dus.

En toen ze laat thuiskwam van school, want er was weer een projectavond, hadden ze er niet meer aan gedacht. Terwijl ze televisie keken, had hij geprutst met het mobiel. Hij was niet zo heel technisch en het duurde een eeuwigheid voor hij er in geslaagd was om het ding op te starten.

Vanochtend was het er ook niet van gekomen, omdat ze zo dwars deed. En net voordat ze in de trein stapte, had hij het nummer genoemd. "Het is makkelijk", had hij nog snel gezegd. En toen had hij het twee keer genoemd. Ze had geglimlacht en net gedaan alsof ze het had onthouden. Maar toen ze eenmaal plaats had genomen in haar stoel, was ze het hele voorval allang vergeten. En dus ook het nummer.

En nu, een paar uur later, wilde ze hem graag bellen. En dat kon niet! En hij had haar nummer niet. De week 'alleen' waar ze zo wanhopig naar had verlangd, zou letterlijk een 'week alleen' worden! Want ze had ook geen iPad bij zich. En er zou geen Wifi zijn. En op dit moment kon ze hem dus ook niet appen. Weer was ze even vergeten dat ze zijn nummer niet had. Ook niet van zijn werk. En dat kon ze dus ook niet opzoeken, want de Wifi in de trein lag er uit!

Er was ook geen Wifi in de volgende trein. Ze had een half uur zitten wachten op het perron. Ze had heen en weer gelopen met een bekertje lauwwarme koffie. Op die manier had ze geprobeerd haar handen op te warmen.

De bittere koffie in het plastic bekertje was vanwege de kou in recordtijd afgekoeld. En omdat de koffie eigenlijk helemaal niet smaakte, had ze het nog halfvolle bekertje uiteindelijk weggegooid.

Het was een sombere herfstdag. De lucht voelde koud en nat aan. Zelfs rond lunchtijd was het nog een beetje mistig.

Later, toen de ranke trein door het heuvelachtige landschap gleed, leek het steeds mistiger te worden. Maar ze genoot van de schoonheid van het uitzicht. De mistflarden, de slingerende wegen, de hoge heuvels, de hoge bomen, de rotsige en ook groene hellingen, de smalle riviertjes en de oude dorpen langs de route werkten betoverend.

Ze kon haar zorgen tijdelijk vergeten. Dit landschap leek nog zo puur, zo authentiek! En toen voelde ze zich ineens heel gelukkig en intens blij dat ze deze reis had ondernomen.

Om toch een blijk van waardering te geven, had ze voorafgaand aan haar reis haar beste vriendin nog even gebeld. Die had zich verrassend genoeg verontschuldigd voor het bezoek en voor het verknallen van het feestje, maar vooral voor het geven van de envelop!

Jos had dat vreemd gevonden, maar haar vriendin had niet veel meer gezegd, omdat Jos haar al meteen had verteld dat ze op het aanbod was ingegaan. Toen had haar vriendin plotseling gezwegen alsof ze zich opeens bedacht en toen hadden ze over andere dingen gesproken.

Van de andere vrouwen die zomaar op haar feestje waren verschenen, had ze niets meer gehoord. Dat wil zeggen, enkele daarvan waren collega's van haar. En die collega's hadden haar op de een of andere manier gemeden. En in de drukte van de aanloop naar de herfstvakantie had ze zelf ook geen tijd gehad om hen te vragen naar het hoe en waarom van de aangeboden reis.

Bovendien was het natuurlijk nog maar iets meer dan een week geleden dat ze dat feestje vierden.

Ze had haar verjaardag heel laat gevierd. Een maand te laat. Waarom dat was had ze aan niemand verteld. Ook niet aan Jeremy. Ze had daar gewoon geen zin in gehad.

Haar moeder was drie jaar geleden overleden. De dag na haar verjaardag. Toen kende ze Jeremy net. Jeremy 's moeder was toen ook gekomen. Ze weet nog goed dat zelfs zij op haar verjaardagsfeest was.

Toen ging ze blijkbaar nog weleens uit, want ze was toen veel beter instaat om lange afstanden lopend af te leggen.

Ze herinnert zich ook, hoe verrast ze was toen Doris heel koeltjes tegen Josefine, haar moeder deed. En tot haar stomme verbazing kenden Josefine en Doris elkaar uit een vorig leven.

Ze herinnert zich de blik in hun ogen nog. Haar eigen moeder die nooit iets kwaads over iemand zei, had haar emoties maar met moeite kunnen bedwingen. Het was heel duidelijk dat ze ontsteld was door de onaangekondigde ontmoeting met de vrouw die ze nog van vroeger kende.

Want, wat bleek? Ze hadden bij elkaar in de klas gezeten tijdens hun opleiding en later hadden ze dezelfde werkgever gehad.

Ze had Doris nog nooit zo gemeen zien kijken!

Haar eigen moeder was lijkbleek geworden. Ze had in een grote fauteuil gezeten en daar was ze de rest van de avond blijven zitten. Tot overmaat van ramp was Jeremy 's moeder naast haar gaan zitten!

Het drong pas later tot haar door, dat op dat moment het feestje voor haar moeder compleet bedorven was!

Ze had er verder geen acht op geslagen, omdat ze het te druk had gehad met de visite. Het hele appartement zat vol. Alle stoelen waren bezet en ze hadden zelfs wat stoelen bij de burens geleend, omdat anders niet iedereen kon zitten.

Zo was ze haar eigen moeder uit het oog verloren.

De volgende dag hadden ze haar gebeld. Haar moeder was gaan slapen en niet meer wakker geworden. Een buurvrouw die zich zorgen maakte, had haar gevonden. De dienstdoende arts had later geconstateerd dat ze was overleden aan hartfalen.

Dat was dus drie jaar geleden, de dag na haar verjaardag. Zij was toen negenentwintig geworden.

En sindsdien had ze moeite met het vieren van haar eigen verjaardag, want er kleefden nare herinneringen aan. Dat kwam ook omdat zij en haar moeder 'close' waren. En toen haar moeder overleed, bleef ze alleen achter.

Haar vader had hun jaren geleden al verlaten. Haar moeder had haar alleen opgevoed, zo goed en zo kwaad dat ging. En daardoor waren zij en Josefine meer dan moeder en dochter. Ze waren hartsvriendinnen. Ze vertrouwden elkaar hun diepste geheimen toe. Ze leken op elkaar, niet alleen door hun karakters, maar ook door hun uiterlijk.

“Wat begin je op je moeder te lijken!”, had Doris laatst in een van haar boze buien tegen haar gesist. Het had geklonken als een bedreiging, een verwijt, mogelijk zelfs als een poging om haar te vernederen.

Ze kon het haar moeder niet meer vragen. Ze wist dus niet waarom ze zo duidelijk overstuur was toen ze Doris binnen zag komen op dat feestje van drie jaar geleden.

Ze merkte de haat wel. Ze begon zich gaandeweg steeds meer te verwonderen over waarom Doris haar zo haatte. Ze kon daar maar niet achter komen. Ook Jeremy begreep het onredelijke gedrag van zijn moeder niet. Misschien zag ze haar als een indringer.

Ze had talloze keren geprobeerd het gedrag van de oude vrouw te analyseren, maar het was haar tot dusver niet gelukt om achter de oorzaak van haar venijn te komen.

Maar uiteindelijk had ze dus haar feestje, na lang aandringen van haar vriendinnen, toch maar gevierd.

Ze begreep echter nog steeds niet waarom iedereen zo aandrong om dat te doen. Die zogenaamde 'vriendinnen' waren gewoon collega's en kennissen. Normaal gesproken dachten ze niet eens aan haar. Laat staan haar verjaardag!

Doris was deze keer niet gekomen, want ze had last van haar benen. Dit kwam vaker voor, want alhoewel ze nog maar vijftig was, was ze erg slecht ter been.

En daarom woonde ze in een bejaardenwoning in een groot complex met meer van dat soort appartementen.

Twijfel

En terwijl ze naar de groene hellingen van de heuvels van Zuidoost-België keek, had ze het gevoel dat er heel iets anders speelde. Iets sinisters. Het was een voorgevoel, want ze kon het niet precies benoemen en ze kon het niet bewijzen. Maar ze voelde dat er wat was. En toen ineens wist ze waar ze bang voor was. Dat iemand of meer mensen bezig waren een grap met haar uit te halen! Even voelde ze zich erg dom. Dom, omdat ze er dus waarschijnlijk was ingetuind. Dom, omdat ze weer zo vreselijk goedgelovig was geweest.

Even dacht ze eraan om uit te stappen. Om bij een volgend station gewoon uit te stappen om dan de eerstvolgende trein terug te nemen. Welke trein dan ook. Even maar. Want alhoewel ze het gevoel had dat er wat mis was, kon ze dat natuurlijk niet bewijzen. En nu was ze toch al dicht bij haar eindbestemming, dus liet ze zich overreden door haar eigen nieuwsgierigheid om nog even te wachten met teruggaan. Om toch maar zeker te weten dat ze gelijk had. En zeker zijn van haar zaak, dat kon ze alleen maar als ze eerst naar het park ging. Dan zou ze met eigen ogen kunnen zien dat het een hele grote grap was. Of niet. Ze zou nog even geduld moeten hebben!

De trein waar ze in zat ging stukken langzamer dan de Intercity die ze vanochtend had genomen. Het was een lange reis, want het zou iets meer dan twee uur duren voordat deze trein op het juiste station zou aankomen.

Aan het einde van de middag kwam ze eindelijk aan in Village Noir, een klein plaatsje in het zuiden van België.

Op de kleine parkeerplaats stond al een wit personenbusje op haar te wachten. Dat wist ze, omdat de vrouw met de hoge stem die ze eerder had gesproken, dat had verteld.

Het viel haar op dat ze de enige passagier was die uit de trein stapte. Aarzelend liep ze naar het busje. Er zat een vrouw achter het stuur. Ze bleef zitten. Na een minuut wachten, deed Jos zelf het portier van het busje maar open en ze begroette de vrouw die niet had teruggezwaaid toen Jos net naar de bus liep.

“Gooi je spullen maar achterin!”, zei de vrouw in vloeiend Nederlands zonder dat ze naar Jos keek, alsof het haar eigenlijk niet interesseerde wie erin haar busje stapte.

Het feit dat de vrouw Nederlands sprak, was een hele opluchting. Jos sprak wel wat Frans, maar ze voelde zich een beetje onzeker over haar eigen taalvaardigheid. Dus was ze blij dat er tenminste iemand was die Nederlands sprak.

Helaas was de vrouw niet zo spraakzaam als ze had gehoopt. Toen ze haar van opzij bekeek, terwijl ze over een snelweg richting het volgende stadje reden, kreeg ze de indruk dat er wat was met de vrouw. Ze leek somber, bijna depressief. Misschien wekte ze alleen maar die indruk, want ze keek heel chagrijnig. En misschien kwam het door haar zwarte kleding en waarschijnlijk ook een beetje door de onverzorgde haren. Ze leek in ieder geval niet gelukkig.

Om de ongemakkelijke situatie te verlichten, probeerde Jos met haar te praten. Maar de vrouw gaf geen antwoord! Ze vertelde niet hoe ze heette en ze legde niet aan haar uit waar ze waren. Ze vertelde ook niet wat er allemaal te zien was. Ze vertelde haar helemaal niets over de omgeving of wat er allemaal te doen zou zijn op het park. Er zaten ook geen andere gasten in de bus. Nu hoefde dat niet vreemd te zijn. De andere gasten die deze week hadden geboekt kwamen dus allemaal per auto of per motor. Dit beredeneerde Jos dan maar zelf, want de vrouw deed net of ze niets hoorde toen Jos belangstellende vragen stelde.

Op een gegeven moment vroeg Jos zich af of ze boos was. Het zou haar ontevreden blik kunnen verklaren. Maar na tien hele minuten van ongemakkelijk zwijgen begon Jos zich toch behoorlijk ongewenst te voelen. Ze begon in stilte weer te overpeinzen of ze maar beter kon afzien van dit weekje-weg.

Toen ze net voor een hele hoge vervallen brug rechts afsloegen en een modderige landweg opreden, werd ze afgeleid door de pracht van de glooiende hellingen en de majestueuze bossen van de Ardennen. Er was ook hier een smalle rivier die zich al slingerend een weg door de bossen en heuvels baande. Het leek in haar ogen meer en meer op een soort oerlandschap. Ze bewonderde de hoge varens die al langzaam bruin werden, omdat ze de winter anders niet zouden kunnen doorstaan. Ze keek verlangend naar de hoge bomen en ze hoopte dat er vandaag nog tijd zou zijn om een korte wandeling te maken.

Ze hoopte dat er een kans zou zijn om deze uitgestrekte bossen te ontdekken en ze hoopte dat het weer zo goed bleef als nu.

De late middagzon had eindelijk de mist weten te overwinnen, want nu lag er een koperkleurige gloed over de rivier en de bomen eromheen.

Ze keek vol verlangen naar die rivier en de hoge bomen. Ze had zin om deze omgeving te verkennen, zin om nieuwe paden te ontdekken, zoals ze elk nieuw wandelgebied met enthousiasme betrad, in de hoop iets spannends of schitterends te ontdekken.

Ze hoopte ook dat haar nieuwe bergschoenen lekker zouden zitten en ze nam zich voor om heel veel kilometers af te leggen tijdens de week dat ze hier zal zijn.

Stilte

De vrouw is al begonnen met afremmen en haar handen hebben zich nu wat steviger om het stuur geklemd. De helling naar beneden is niet zo steil als sommige die ze onderweg heeft gezien, maar blijkbaar vindt de vrouw het nodig om juist hier flink af te remmen.

Ze rijden nu over een breed bosweggetje. Zo te zien is er onlangs een tractor langsgereden en het heeft waarschijnlijk ook stevig geregend, want er ligt een dikke laag modder met daarin diepe sporen op de weg.

Aan weerszijden is een afgrond. Jos hoopt dat de vrouw weet wat ze doet. Ze moet er niet aan denken dat ze zo, met bus en al, de afgrond in zullen storten!

Ergens beneden hen kronkelt een riviertje. Het water glinstert in de late middagzon. Het lijkt bijna alsof er iemand met een grote spiegel bezig is, zo schittert het wateroppervlak.

Het is maar van korte duur, want al snel draaien ze naar links. En aan het einde van de scherpe bocht ligt de ingang van een park. Een eind verderop staat een groot hek. Het verspert de ingang en dus zijn ze genoodzaakt om te stoppen. Naast het hoge hek staat een modern bord met daarop de naam van het vakantiepark geschilderd.

De zwijgzame vrouw stapt nu uit om het grote ijzeren hek open te doen. Het is een oud hek. Een hek uit een vroegere tijd, een voornamere tijd, want het is een heel sierlijk hek. Maar er missen wat spijlen en het hek is wat scheefgezakt. De stenen palen waaraan het bevestigd is, zijn ook beschadigd.

Er zijn al behoorlijk wat stenen afgevallen, omdat de voegen afgebrokkeld zijn. Wanneer de vrouw het hek opent, volgt een luid piepend, wat klagerig geluid. Alsof het hek niet vaak geopend wordt. Dit is een snelle analyse, van de dingen die ze zo snel kan zien. Ze heeft weinig tijd om het allemaal goed in zich op te nemen, want de vrouw is alweer ingestapt en ze rijdt nu behoorlijk stevig door.

Ze rijden nu over een oude oprijlaan lijkt het. En om haar vermoedens te bevestigen, doemt er nu aan het einde van de lange laan een grauwwit gebouw op. Wanneer ze dichterbij komen, ziet ze dat het inderdaad een oud landhuis is. Een oud huis dat er behoorlijk vervallen uitziet. De grote ramen aan de voorkant kijken uit op de oude oprijlaan.

“Daar mag je niet komen! Het is onbewoonbaar verklaard!”

Ze schrikt van de plotselinge woorden van de vrouw die tot nu toe niets tegen haar heeft gezegd. De norse vrouw kijkt haar kortstondig aan en dan draait ze haar hoofd weer naar het grote huis. Het oogt droevig. De grote ramen doen haar denken aan grote donkere ogen. Ogen die haar willen vertellen van een andere tijd. Een rijk verleden, een verleden van voorspoed en geluk misschien.

Jos is een romanticus, net als haar moeder. Ze is meestal heel optimistisch, maar soms laat ze haar emotionele kant zien. Haar fantasierijke kant wellicht, want ze ziet overal leven in. Of het nu een boom is, een rotswand of een oud huis. Ze duidt ze altijd aan als ‘zij’ of ‘hij’ en nooit als ‘het’.

Haar leerlingen vinden dat geweldig. Ze kan hen de mooiste verhalen vertellen, over van alles. Er zit veel gevoel in die verhalen. Zo maakt ze zich de dingen eigen. Ze eigent zich als het ware een boom, een steen of een huis toe. Alsof zij de eigenaresse is, of degene die het heeft geplant, of degene die er ooit heeft gewoond.

En Jeremy begreep dat niet.

Hij wilde ze dat ze eens 'normaal' deed wanneer ze tijdens hun wandelingen bijvoorbeeld een oude vervallen eik tegenkwamen of een oude schuur of zoiets. Ze probeerde altijd meteen een verhaal te vertellen bij die dingen.

Ze probeerde hem dan uit te leggen dat alles een geschiedenis had. Een verhaal om aan hen te vertellen dat alles verbonden was. Door een gezamenlijke geschiedenis die ook van betekenis zou moeten zijn voor hen. En ze vroeg zich dan af wat die dingen hun allemaal zouden kunnen vertellen als ze konden praten. Ze hadden immers al zoveel jaren op dezelfde plek doorgebracht. "Wie weet wat voor geheimen zij kennen!", zei ze dan op een geheimzinnige toon.

Natuurlijk vond hij dat allemaal 'bullshit'. Maar hij hoorde haar aan, want hij wilde haar niet ontmoedigen.

Ontmoedigen in hem dan wel. Hij was als de dood dat ze hem zou verlaten, omdat hij haar niet vatte, of omdat hij haar 'geneuzel' als precies dat zou benoemen. Geneuzel!

En ze wist dat wel. Ze zag zijn gedesinteresseerde blik wel en zijn rollende ogen. "Don't roll your eyes at me young man!" Dat zei ze dan gekscherend. Die zin had ze ooit eens gehoord in een buitenlandse film. Het was een zin die haar de kans gaf om hem te laten weten dat ze hem wel doorhad. En tegelijkertijd maakte ze er zo een grapje over, omdat ze hem niet wilde kwetsen en ook omdat ze zo zichzelf uit haar trance haalde. Ze kon zichzelf namelijk heel erg verliezen in haar verhalen. In haar personificaties van dingen. Eigenlijk vond ze dat zelf ook niet normaal, maar het overkwam haar zo nu en dan.

Zo ook nu. Het oude huis heeft haar al betoverd. En ze laat het gebeuren. Dat oude huis staat daar als een oude wachter, nog steeds wakend over die oude oprijlaan en het land dat het afschermt voor pottenkijkers.

Misschien zelfs wachtend op de terugkeer van zijn oude meester. Bovendien heeft het huis op de een of andere manier iets bekends over zich. Ze weet niet hoe dat kan, want ze is hier nog nooit eerder geweest.

Ze rijden nu om het huis heen, want de oude oprijlaan loopt helemaal rond het huis.

Wanneer ze aan de achterkant zijn aangekomen, ziet ze een klein gebouwtje dat dienst doet als receptie. Dat staat tenminste op een groot bord dat iemand van het gebouw heeft afgehaald. En misschien is het er ook wel van afgefallen. Tijdens een storm misschien. Het grote bord staat nu tegen het gebouwtje aan. Iemand moet het daar neergezet hebben. En aan de rommel die tegen het bord is geplaatst, kan ze zien dat het er al enige tijd staat.

Een vreemd, onrustig gevoel begint zich nu van haar meester te maken. En in stilte vraagt ze zich af wat er aan de hand is en of het park überhaupt nog wel open is.

De donkerharige vrouw parkeert de bus voor het verwaarloosde gebouwtje.

Dan stappen ze zwigend uit. "Ik breng je meteen naar je huisje, je kunt later de formulieren invullen. Er is nu niemand aanwezig in het kantoor!"

Zonder verder nog wat tegen haar te zeggen, begint de vrouw het lange pad achter de receptie af te lopen. Aarzelend en om zich heen kijkend volgt Jos haar. Met haar rugzak over een schouder geslagen en haar opgerolde slaapzak in haar hand kijkt ze om zich heen, terwijl ze de vrouw volgt. Het pad wordt omlijst door grote Rododendrons. Ze zitten vol met nieuwe bladknoppen.

Er staan verschillende houten huisjes langs het pad. Het zijn er veel. De buitenkant van de huisjes ziet er verwaarloosd uit.

Ze zijn zo te zien dringend toe aan onderhoud.

Ze heeft al twintig gebouwtjes geteld wanneer ze eindelijk aankomen bij het laatste huisje aan het pad. Gek genoeg is het nummer tweeëntwintig. Ze moet zich dan toch verteld hebben. En misschien begint het tellen bij het grote landhuis. Ze neemt zich voor om daar morgen naar te kijken.

Het is een klein huisje, bijna een soort houten hut ofzo. Er zit een houten deur in zonder raam, maar het huisje zelf heeft twee raampjes.

Binnen is het ook klein. Er staan een dubbel bed, een keukenblok en een toilet met een douche er pal naast.

“Dit is het dan! Hier is de sleutel. De stroom is aangesloten en er ligt hout buiten voor de houtkachel.” Dan vertelt de vrouw nog even snel over hoe Jos de kachel aan de praat kan krijgen.

Tot slot reikt ze haar de sleutel aan.

Jos neemt de sleutel zwijgend aan. “Heb je nog vragen?”

De vrouw staat al bij de deur, terwijl ze Jos bijna dreigend aankijkt. Ze kan zo snel niets bedenken. En zelfs als ze wat had kunnen bedenken, dan nog zou ze het niet gevraagd hebben.

De vrouw komt behoorlijk vijandig op haar over en de afgelopen drie kwartier die ze in stilte hebben doorgebracht, is ze nog niet vergeten. Ze besluit om morgen eens naar de receptie te lopen om daar inlichtingen te winnen.

De vrouw heeft de deur al achter zich dichtgetrokken. Jos kijkt haar door een van de kleine ramen na. De donkerharige vrouw loopt langzaam, alsof ze geen haast heeft. Dan steekt ze zo te zien een sigaret op. Er kringelt ineens wat rook boven haar hoofd.

Pas nu draait Jos zich om naar de kamer. Ze heeft haar slaapzak op de kleine bank gelegd. Het bankje is overtrokken met een ruwe, geelbruin geruite stof.

Het ziet eruit alsof het ding al verschillende decennia heeft doorstaan.

En waarschijnlijk heeft het ook heel veel mensen doorstaan, mensen die op die bank hebben gezeten, gegeten, gelegen, gevreeën misschien zelfs.

Wanneer ze de bankkussens op zou lichten, dan zou ze misschien een schat aan informatie tegenkomen over die voormalige bezoekers.

Maar het interesseert haar niet.

Ze staat daar midden in het kleine vertrek, met haar jas nog aan. Even is ze nog besluiteloos. Omdat ze de ruimte in zich op wil nemen en ook omdat ze nog steeds twijfelt of ze wel wil blijven.

Ze neemt de donkerte, de maffe geuren, het uitzicht, in zich op. Het 'alleen zijn' is plotseling niet enkel meer een gedachte of een wens.

Het is de realiteit waar ze nu mee wordt geconfronteerd. En opeens weet ze niet zo zeker meer of dit is wat ze wil.

In drie stappen is ze in het keukentje. Haar schoenzolen klinken hard op de kale houten vloer. Het kleine aanrechtje in de hoek bij het raam lijkt schoon te zijn. Er staan een koffiezetapparaat en een broodrooster. Het broodrooster is een plus. De meeste vakantiehuisjes die ze heeft bezocht, hadden geen broodrooster. En zij begint haar dag het liefst met een grote mok koffie en een geroosterd broodje met kaas.

Zo begint zich ze beter te voelen over haar week alleen. Er is koffie en er is een broodrooster. Ze begint zich toch een beetje thuis te voelen in dit koude huisje dat hier waarschijnlijk al sinds de oorlog staat.

Er zit zelfs nog een zwarte bakelieten deurklink op de badkamerdeur. Het woord is langer dan het vertrek groot is. Ze is niet dik, maar ze past maar net op het kinderwc'tje dat net voor de douche is geplaatst. De ruimte is zo klein, dat de douchekop bijna over de wc heen steekt.